

marks Riges Grundlov, og paa samme Maade maae de ogsaa underkaste sig den nye Arvelov. Vi befindes os i den Stilling, at, naar Riget skal holdes sammen, maa der vedtages en fælles Grundlov uden at overlade den Mening, som kunde yttre sig i de forskjellige Landsdele, Bestemmelsen deraf. Jeg troer nu, at det vil være uvisst, hvilken Mening der vil gjøre sig gjældende i disse Landsdele, navnlig i Holsten, men det er naturligt, at der her maa gribes ordnende ind, idet det vel for det egentlige Danmarks Vedkommende vil være nødvendigt at indhente Rigsdagens Samtykke til Indførelsen af en saadan Arvefølgeorden, men et saadant Samtykke ikke behøves for de andre Landes Vedkommende.

Naar det isærdeleshed er blevet bemærket, at Prinds Christian af Glücksborgs Arverettigelse grundede sig paa Kongeloven, maa jeg bemærke, at det gjør den slet ikke, idet han efter Kongeloven var meget langt fra at skulle arve den danske Throne, men det er sandt, at Kongelovens Bestemmelser, i Forbindelse med hans Stilling som Agnat af den oldenborgske Linie, har givet Anledning til, at man har udseet ham til den danske Throne. Naar det i Renunciationsacten hedder, at Arvefølgen skal gaae over ikke alene paa ham og hans mandlige Descendenter, men ogsaa hans qvindelige, saa troer jeg ikke, at det har nogen Betydning. Det kan vel være, at de høje renoncerende Personer ikke havde Noget imod, at Arvefølgen ogsaa gik over paa de qvindelige Descendenter, men det er ikke det, som indeholdes i Tractaterne, der ere afflutede med de vedkommende Magter, og det er ikke ved Renunciationer, at Arverettigheder kunne gaae over. Dersom der var Spørgsmaal om at erhverve Arverettigheder ved Renunciationer, var der flere Huller, men de Magter, som have fundet, at Danmarks Conservation var betinget af en ny Arvefølgeorden, have som legitime Fyrster holdt sig saa meget som muligt til det Bestaaende og lempet sig derefter, saa at der ikke er noget Individ, som kan siges at have mistet nogen Ret, hvoraf det for Dieblicket er i Besiddelse. Naar der ikke tages Hensyn til Prindsesserne Caroline og Wilhelmine, saa har man Re-

nunciationer, og hvad Prinds Christians Afkom angaaer, saa gjør det det store Skridt frem, at Det, som efter al Sandsynlighed først efter mange Slægtfølger vil komme til Thronen, nu staaer det nærmest, og de qvindelige Descendenter udelukkes kun fra den Ret, som de aldrig kunde vente at komme i Besiddelse af; men overalt! saa nøie kan der ikke være Spørgsmaal om private Rettigheder, hvor der skal foretages noget, som er nødvendigt til en Stats Vedligeholdelse og Frelse. Naar det er bemærket, at Prinds Christian i den Consens, som han har udstedt i Anledning af den Renunciation og Cession, der er givet ham fra hans Gemalinde, har vedgaaet, at han vil erkjende, at han har Thronen, ikke som selv thronberettiget, men paa Grund af hendes Adkomst, som til ham ere overdragne, saa er det en personlig Erkjendelse af den historiske Anledning til, at han bliver kaldet, men den retslige Grund til hans Kaldelse kan ikke findes i andet end i den Arvelov, som Kongen med Rigsdagens Samtykke udgiver, og som de betydeligste Magter i Europa ville stadfæste. Naar man mener, at der dog er en Feil i Maaden, hvorpaa det kongelige Budskab er affattet, at Kongelovens Ophævelse er sat i Spidsen, og Prinds Christians Kaldelse til Thronen med Descendenter er kommen bag efter, saa veed jeg ikke, hvorvidt Ministeriet, for at føie sig efter denne Synsmåade, kunde gjøre nogen Forandring i Udtrykket; jeg for min Deel finder det ikke nødvendigt; jeg anseer det for passende, at Loven affattes saaledes, som det i Budskabet er forkyndt; thi Prinds Christians Kaldelse til Thronen er ikke grundet paa Kongeloven, den er foranlediget ved Kongeloven, i Forbindelse med visse Combinationer og med visse Acter, som ere foregaaede; men den kan ikke umiddelbart uledes deraf, og det er fuldkommen rigtigt, at en Arvelov, som udkommer, aldeles ikke bør befatte sig med at fremsætte de Adkomster, hvorved Prinds Christian og hans mandlige Descendenter kaldes til Thronen; thi der er ikke nogen anden fuldstændig Adkomst end den, Arveloven selv skal give; dersom man vilde nævne de andre, saa kom man til Tvistigheder og Indsigelser, som derimod bortfalde, naar det kommer som en absolut Act, givet paa en stats-